

være Styrmand, Navigatorer, som fik en saadan Uddannelse, at de var i Stand til at opfatte et Faresignal, og for øvrigt ikke skulde beskæftige sig med Radiotelegrafi om Bord. Paa de Skibe, her er Tale om, skulde der altsaa kun være Modtagerapparat og ikke Afsenderapparat. De paa-gældende skulde opfatte det ene Signal og for øvrigt ikke være Radiotelegrafister. Da dette, saa vidt jeg har opfattet, ikke paa nogen Maade kolliderer med den Opfattelse, der eksisterer indenfor Radiotelegrafisternes Kreds, og da det er et almindeligt Sikringsmiddel, som skal hjælpe søfarende, der er i Nød, mener jeg, vi udmærket godt maatte kunne gaa med til dette, naar denne Uddannelse af Lytteposter foregaar paa Kursus og ikke om Bord.

Handelsministeren (Tyge Rothe): Det ærede Medlem har ganske Ret i sin Opfattelse med Hensyn til Lytteposter, og jeg tror heller ikke, der er nogen Uoverensstemmelse mellem ham og mig. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at denne Uddannelse ikke skal foregaa om Bord, men paa Kursus paa Navigations-skolerne.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Det af *Udvalget* stillede og af *Ministeren* tiltraadte Ændringsforslag til § 1 (se Tillæg B. Sp. 4134).
vedtoges uden Afstemning.

§ 1 (se Tillæg A. Sp. 5317), saaledes ændret, og §§ 2 og 3
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredie Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov angaaende Ratifikation af en international Konvention vedrørende Arbejdsløshed.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 3584).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Da Udvalgets Betænkning omfatter baade dette og det følgende

Lovforslag, vil der intet være til Hinder for, at de omtales under eet.

Lovforslaget og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Lillelund): Udvalget har, inden det indstillede Forslaget til Vedtagelse, ønsket gennem Ministeriet at faa oplyst, hvor langt man var fremme med Arbejdet i andre Lande, specielt Norge og Sverige. Svarene, der foreligger gennem den højtærede Indenrigsminister, er for saa vidt fyldestgørende, men de viser, at man der endnu ikke er kommet saa langt frem som her, idet man i Norge kun er naaet til at forelægge Forslagene for Rigsdagen. Ikke desto mindre indstiller Udvalget begge Forslagene til Vedtagelse uforandret, idet vi mener, det maa være en Fordel for danske Arbejdere, hvis de gennemføres. Men selvfølgelig vil det være en større Fordel, hvis de Lande, man skal træffe Overenskomst med, gennemfører det samme, ellers bliver det jo ret illusorisk for vore Arbejdere. Det er derfor vort Haab, at vore Nabolande maa skride til at gennemføre Forslagene. Der forekommer ikke Udvalget at være nogen Betænkelighed ved at skride til Vedtagelsen, idet der i Artikel 3 i den Konvention, der som Bilag følger med det første Forslag, er taget alt muligt Forbehold, idet Konventionen først træder i Kraft, naar der er opnaaet Enighed derom mellem de to Lande. Derfor forekommer der os ikke at være foregrebet noget ved at vedtage den.

Udvalget har i et Par Linier i Betænkningen udtrykt, at saa vidt muligt skal ingen arbejdsløs have Krav paa større Understøttelse, end han har sikret sig i sit eget Land. Denne Udtalelse har Udvalget fundet Anledning til at fremsætte. Hvorvidt den i og for sig vil være bindende, er en anden Sag, men jeg vil antage, at den vil være det, og mener i alt Fald, det er rigtigt at understrege, at saaledes bør Forholdet være.

Med Hensyn til det andet Forslag er der ogsaa, som det blev forelagt Rigsdagen, taget alt muligt Forbehold, idet det gaar ud paa, at man „under Forudsætning af Gensidighed og paa de Vilkaar, de paa-gældende Stater maatte kunne komme overens om, skalyde fremmede Arbejdere“ o. s. v. Altsaa, Forslaget giver Adgang dertil, hvis der opnaas gensidig Overenskomst, hvad Udvalget haaber maa ske.